

LÚGSZOBA

szeretettel P.A.-nak

Radnóti Ádám 47

A vakfoltod teréből eltűnt
minden penész, de te ezt persze
nem tudhatod. Követhetetlen,
kőízűpárolgás.

A megbánás-fecskék, hogy
x és y, mi, t/1, részegek vagyunk.

Nem is csak *úgy*, mindenhogyan,
mindenkor nézzük a csempét,
a mintázatokat,

és én: pihéket a hátadon.

Ezt köhögik a megbánás-fecskék.

Meg összeomló idegeket,
túlhajtott szívizmokat. *Molly játszik?*

Lélegezz; mintha lúgba nyúlnék,
ha simogatlak. Ide darált minket
az este: öt négyzetméter, a szag
meg átható most
már.

Reggel: kifli, vaj.

Ránk duruzsol a nap, hogy
tűnj el innen, ne lássalak,
takarodj, haragszom.

Egyszer, ha majd lelépek,
csak a lúg lesz;
lélegezz.

48

SZAGGAT

valaki ott van hogy
átlátszó hamutál
ott van hogy
elmulasztott érettségi vizsga
ott van és
remegnek az induló buszok
látja mert ott van hogy
zománctól elváló fények
látja ahogyan
a szekundum virágzik

valaki talpát felsértik a sárban dühöngő üvegszilánkok

az órák elromlanak
és furcsánál furcsább
halálokat halnak
az észlelés közötti szünetek

FOLYAMAT

49

Hiányban élő,
szünetet faló féreg
a teret megnyitó százlábú –

Felnyíló nagy szem:
seb a testen,
mikor felszakad,
a fényt beengedi,
észrevevést prédál.

Villogó tinta
tollból, nyomtatóból:
vibrál, pupillája
mögött
betűt növeszt.

Fél évfolyamnyi,
bőr alatt nyüzsgő
elhatározás
tűnik el folyton.

Egyenesek, görbék
kötik össze
a belénk szűrődő
mindennapokat.

50 CITADELLA

Nincsen jövő
ma reggel után.

Ablakokra törött kifejezések,
szilánkokra törött ablakok,
hogy mit érzel, nem a te dolgod –

Valaki ledob egy szemüveget a Citadelláról.

És minden megy tovább,
mégis miből gondolod, hogy
ma már értjük a kokacserjék
susogásának decibeljeit,
hogy ma már
legalább ékeskedünk a tollakkal,
hogy ma már
van valami közegünk, időnk, terünk
valahol, csak meg kell találni

(...) és a félelem, ha felkúszik
a gerinceden,
csak epizód –